

vorm terug te geven aan datzelfde publiek. Het gaat om een soort magie, waardoor je naar een heel andere dramaturgie toegaat.

HILDEGARD DE VUYST: Wat jammer is in de discussie omtrent Het Toneelhuis is dat het opnieuw gaat om kwantificeerbare gegevens; de vraag naar het publiek wordt losgekoppeld van wat er op de scène te zien is en dat kan niet.

JAN GOOSSENS: Dat is de eenheid die wij de volgende jaren terug willen opzoeken.

IVO KUYL: Eigenlijk gaat het om de essentie van het theater, want waar geen communicatie is, is geen theater; dat is een waarheid als een koe. Als dat je dagelijks uitgangspunt wordt en als je, zoals Arne zegt, je publiek tot medeartiest maakt, als je een voortdurende negociatie aangaat over wat je maakt, dan krijg je allicht heel andere vormen van participatie en leidt dat misschien tot een gediversifieerder en opener repertoire dat 'van de mensen is', dat 'bezeten' wordt; dan krijg je misschien ook een behoorlijk grote mix in de zaal.

Terug naar de Lakensestraat

DANNY OP DE BEECK: Bij de verbouwing van de KVS gaat het in feite om twee gebouwen: de renovatie van de oude schouwburg en het optrekken van een nieuwbouw op de parking daar vlakbij. In de nieuwbouw komen alle administratieve ruimtes, de catering, de loges, technische opslagplaatsen, een repetitieruimte, een grote studio, vergelijkbaar met een black box in de bottelarij, en een dansstudio. Dat moet klaar zijn rond maart-april 2003. Dat betekent dat we daar in juni 2003 naar verhuizen en dus op het einde van volgend seizoen de bottelarij verlaten. We zullen het dan één seizoen (minimaal een half seizoen) met die nieuwbouw moeten doen, want in de tussentijd wordt de schouwburg gerenoveerd, wat in januari 2004 voltooid zou moeten zijn, maar daar nemen we een veiligheidsmarge op. Dus pas vanaf 2004-2005 zullen we het geheel in gebruik hebben.

JAN GOOSSENS: Wat dan meteen het laatste seizoen van deze subsidieperiode is. Eigenlijk bouwen we heel deze subsidieperiode het artistieke project op: de artistieke stilstand waaruit we komen, ombuigen tot een artistieke dynamiek. Bovendien moeten we in die periode de negatieve financiële erfenis wegwerken: een 'straffe combinatie' waar wij enthousiast over zijn maar die je niet moet onderschatten. De jongste maanden wordt er in de buitenwereld licht overheen gegaan: veel mensen denken dat de problemen van de KVS nu wel definitief van de baan zijn, maar het tegendeel is waar.

Macbeth OLA MAFALANI, DE BOTTELARIJ/KVS FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Wij voelen het gewicht van die artistieke en financiële erfenis. We zijn bescheiden aan het zoeken, maar het is werk van jaren.

Wat kijken allemaal uit naar de overgang naar het nieuwe gebouw. Niet dat we hier niet gelukkig zijn. De jaren in de bottelarij zullen zeker achteraf belangrijk blijken te zijn geweest. Maar als we het verhaal willen vertellen dat we willen vertellen, zitten we beter in het centrum van de stad, in een grote zaal: een ideale ontmoetingsplek om ons inhoudelijk project over de stad waar te maken. Ook puur infrastructuur is het een plek met een grotere rijkdom. We hopen de energie die we hier vinden daar te kunnen behouden. De speelruimte in de nieuwbouw is perfect vergelijkbaar met de zalen die we nu bespelen. De werking op vlakke vloer voor een tweehonderdtal mensen blijft dus behouden; daarnaast krijg je de schouwburgzaal voor projecten met 'een groter gebaar'.

HILDEGARD DE VUYST: Elk van de komende

jaren betekent een nieuwe situatie en dus nieuwe uitdagingen.

JAN GOOSSENS: Eigenlijk is de 'schaaldiscussie' – grote zaal versus kleine zaal – van bijkomstig belang. Het moet over de inhoud gaan: met de juiste makers de juiste vorm van elk project vinden. We denken aan de mensen van DAS, Wim Vandekeybus, Raven Ruëll: dat zijn allemaal artiesten die het zien zitten om op termijn projecten voor die grote zaal te maken.

IVO KUYL: We zullen waarschijnlijk de voorkeur geven aan mensen die op langere termijn met ons willen werken, die door ons worden meegenomen en die ons ook meenemen. Het wordt een inductieve werkwijze, stap voor stap, van project tot project, waarbij het ene project a.h.w. het andere genereert.

JAN GOOSSENS: Die discussies zijn doorslaggevend, niet die over klein- of grootschalig, niet die over marge en centrum, niet die over leeftijd. Ik weet dat sommigen ons 'jeunisme' verwijten,

**EEN THEATERMAKER DIE ZICH VRAGEN STELT OVER ZIJN
PUBLIEK, GEEFT NIET DE FACTO ZIJN ARTISTIEKE AUTONOMIE
OP. JE KUNT HET OMDRAAIEN: DOOR EEN STERKERE DIALOOG
MET JE PUBLIEK AAN TE GAAN, VERSTERK JE JE AUTONOMIE.**